

tionen Skylden for. Den nys fra Frankrig udviste Pastor, Abbed Delsor, der er bleven saa meget omtalt i Pressen, har erklæret, at Reformationens direkte Udløb var Berlins Skøger og Alfonsoer. Netop denne Udtalelse faldt fra ham, og vi kende disse Beskyldninger.

Jeg tror altsaa, at naar der dog her er blevet saa meget tilbage af det oprindelige Forslag i denne indsukrede Form, er der dog blevet mere tilbage, end Forslagsstillerne i Grunden ud fra deres inderste Sindsstemning kunde ønske. Nu siger man: man bør dog gaa med dertil, naar man til Gengæld kan opnaa saadanne andre Goder, saa faa vi bøje os, man bør tage Hedsyn til Ministeren og hans Ønsker. Hvad der her foreligger, er en begyndende midlertidig Straffelovsrevision, og det vilde dog være et stort Fremskridt, om vi kunde naa saa vidt. Jeg opkaster nu det Spørgsmaal: Er det særlig gunstige Omstændigheder at gaa til en Revision af Straffeloven under? Disse Omstændigheder, at man har faaet et Lovforslag fremlagt, som ikke kan samle Stemning i dette Ting, men som der dog skal bringes noget ud af for en enkelt Mands Honnørs Skyld maaske, eller hvad Grunden nu er, noget, hvori man i Grunden ser falsk paa det, fordi det ingen politisk Sag er. Lige saa vel som Finansministeren et Par Samlinger igennem har maattet finde sig i at se, at hans Toldreformforslag — et godt Forslag for øvrigt — ikke er blevet fremmet, og lige saa vel som andre Ministre ikke have faaet deres Forslag fremmede, ligesom Kultusministeren i Aar vistnok lider den Vanskæbne, at hans ny Biskop ikke bliver fremmet — der er vistnok i Udvalget ingen Betænkelighed ved at holde denne Mand tilbage, det er der vistnok Enstemmighed om — saaledes kan det hænde enhver Minister, selv under de mest parlamentariske Forhold, at de ikke kunne faa alt fremmet, hvad de — eller andre højere Magter maaske — ønske fremmet. Det kan hænde dem ved ikke politiske parlamentariske Spørgsmaal; selv i et af de videst fremskredne Lande som Frankrig kan en enkelt Minister godt have Uheld med et enkelt Forslag, uden at det i mindste Maade vedrører den hele politiske parlamentariske Situation, naar han ikke gør det til et Kabinetsspørgsmaal. Under disse Forhold er en saadan ren Lejlighedsanledning ikke det rette Udgangspunkt for en Revision af Straffeloven, for en saa vanskelig Ting som at revidere vor gamle Straffelov. En Straffelov er et helt igennem nøje over-

vejet og fint afvejet Værk, og en Revision deraf kan ikke foretages rent lejlighedsvis, fordi den højtærede Ordfører nu skal have noget ud af det, han ligger inde med og ikke paa anden Maade kan gøre noget ud deraf. Er det særlig gunstige Omstændigheder at give sig til at revidere Straffeloven under?

Den højtærede Ordfører nævnedes, at Forslaget om Børns Straffrihed var tidligere vedtaget, men blev opgivet. Det er saa langt fra Tilfældet, allerede den sidste Taler (Alfred Christensen) har oplyst om Grundene dertil. Men jeg vil endvidere gøre opmærksom paa, at vi fra vor Side Gang paa Gang have krævet det og faaet Løfte derom. Under den allerførste Finansdebat efter Systemskiftet fremdrog jeg det Spørgsmaal og fik Løfte af den højtærede Justitsminister om, at der skulde fremkomme Forslag om Statens Forsorg for vanrøgtede og forsømte Børn. Jeg siger atter, som jeg sagde ved 1ste Behandling, at saa længe Samfundet ikke har gjort sin Pligt for at forebygge Raahed og Bølleuvasen og den Slags, har det ingen som helst moralsk Berettigelse til at gribe tilbage til Fortidens barbariske Straffe. Under den første Finansdebat efter Systemskiftet udtalte jeg Ønket om en almindelig Straffelovsrevision, og Justitsministeren lovede, at der skulde komme Forslag derom. Det har endnu ikke fundet Sted, men der foreligger altsaa et Løfte derom, saa jeg tror, det er under meget uheldige Omstændigheder, man nu paa denne Maade gaar til en saadan delvis Revision.

Det, vi trænge til i Øjeblikket, er ikke nogle mere barbariske Straffe, men en virkelig gennemgribende og nøje overvejet moderne Straffelovsrevision og tillige en Retsreform. Det er et Spørgsmaal, om særlig den højtærede Justitsminister i Grunden kan være i Overensstemmelse med sig selv og sit eget Standpunkt ved nu paa nærværende Tidspunkt og under nærværende Omstændigheder at ønske dette Forslag fremmet. Den højtærede Justitsminister har sikkert i Efteraaret, da han fremsatte sin Fryglelov, haft nogen Formodning om, at Retsreformen vilde gaa igennem i denne Samling, han udtalte sig lyst om denne Sag i Efteraaret. Nu efter den Forhandling, vi nylig have haft her i Tinget, og efter Højres pludselige Modstand, vise Udsigterne sig jo langt svagere, end de have været. Men jeg vil gøre ærede Medlemmer opmærksom paa, at den højtærede Justitsminister har ligefrem knyttet